

Hayat İŖte

– Fatih CoŖgun · 04 Mayıs 2020

HAYAT İŖTE

Demin bana, dede dedi bir ocuk,
Demek, hazan mevsiminde bağımız.
Ya nerde yakamdaki mavi boncuk,
Geçti desene, nazarlık ağımız.
Mevsim yaz, ne bu? Sırtımdaki gocuk.

Hani parıldayan Ŗavkın, ay dede,
Ekmeđi alan martılar da kayıp,
Göremedim yakamozu denizde,
ÜŖüttü samyeli, ne kadar ayıp,
İlaç are olur mu? Böyle derde.

Kılavuzum aha Ŗu baston oldu,
Dizler, söverek çıktı merdiveni.
Kısacık yolda kalp tıkanı kaldı.
Titrek elimden düŖen eldiveni,
Sisli gözlerim, hayret! Nasıl buldu.

Ya eski ben, kurŖun atan düŖmana,
Ŗu tabuttan korkan adam, ben miyim?
Ey ayna! Kim bu adam? Söyle bana,
Ne kadar da deđiŖtin, ey benliđim,
Demek, böyle yenik düŖtük zamana.

Ağırlığı yok, oturduğum yerin,
Çocuklar da dinlemiyor sözümü,
Torunlar yüz çevirdi kucak serin,
Kirpikler teselli etmez gözümü,
Mevzumuz, bu kadar hazin ve derin.

Elbet düŖecektir birgün bu yaprak,
O yakasız gömleđi giyeceđim.
Düğme yok, uçlarından bağlayarak,

Ve sonsuzluđa dođru gideceđim,
Geriye bakarak ve ađlayarak.

Fatih Cořgun 03.02.2014